ȘCOALA ONLINE

Prof. Cătălina Costandache
Școala Profesională Specială *Trinitas*
Tg.Frumos, Iași

Școala Profesională Specială "Trinitas"
Disciplina: Limba și literatura română
Clasa .....
Elev.....

FIȘĂ DE LUCRU

SĂ ÎNVĂȚĂM LUCRURI NOI

Citiți cu atenție informațiile scrise în fișă și încercați să răspundeți cerințelor în caietul de limba și literatura română pe care fiecare dintre voi îl are acum acasă.
Dacă aveți nelămuriri, vorbim la telefon sau prin mesaj.
Ținem legătura!

CĂLĂTORIE, AVENTURĂ

FRAGMENTE/POVESTIRE TEXT LITERAR (Citiți cu atenție textul literar)

POVESTEA LUI HARAP-ALB

de ION CREANGĂ

CĂLĂTORIA, AVENTURA

MOTO:

Trebuie să cunoşti pe alţii, ca să te cunoşti pe tine.

Ludwing Borne

călătorie – acţiunea de a călători; un drum pe care îl face cineva într-un loc mai îndepărtat;

aventură – acţiune riscantă, periculoasă, îndrăzneaţă; legătură amoroasă trecătoare.

Călătoria înseamnă iniţiere. Călătoria presupune aventură, încercare a forţelor, confruntare, cunoaştere de sine. Aventura şi călătoria sunt teme ale formării omului, modalităţi de manifestare a destinului. În manifestările personajelor cele două teme scot în evidenţă toată gama calităţilor umane: curajul, eroismul, demnitatea, inteligenţa, onoarea, curiozitatea faţă de nou, spiritul de sacrificiu etc.

Interesul pentru călătorie şi aventură apare de timpuriu şi în literatura română. Există o serie întreagă de autori, de la Dinicu Golescu la Nicolae Filimon, pentru care călătoria prezintă un sens geografic şi cultural. Pentru Calistrat Hogaş, plimbările de plăcere prin munţii Neamţului sunt modalităţi ale unei existenţe pentru care scopul vieţii este plăcerea. La Octavian Paler călătoria are un sens moral. În sensul aventurii propriu-zise, ca suită de încercări pe care viaţa i le pune omului în faţă, se situează cărţile lui Jean Bart şi Radu Tudoran. Există în literatura română şi un spaţiu al aventurii specifice romanului istoric. Aici realitatea se armonizează cu fabulosul, fantasticul, legenda şi mitul. În acest sens se pot aminti romanele lui Sadoveanu, cărţile lui Ştefan Bănulescu sau Ştefan Agopian.

Mai important este să remarcăm faptul că în acest teritoriu tematic lectura reprezintă ea însăşi o aventură. Lectura poate reprezenta o evadare din cotidian, o modalitate de a călători în spaţiu şi în timp.

LECTURI RECOMANDATE

1. **Dinicu Golescu** - ***Însemnare a călătoriei mele***
2. **Nicolae Filimon** - ***Escursiuni în germania meridională***
3. **Calistrat Hogaş** - ***Pe drumuri de munte***
4. **Ion Creangă** - ***Povestea lui Harap-Alb***
5. **Jean Bart** - ***Europolis***
6. **Radu Tudoran** - ***Toate pânzele sus***
7. **Mihai Sadoveanu** - ***Zodia cancerului sau Vremea Ducăi-vodă***
8. **Ştefan Bănulescu** - ***Cartea de la Metopolis***
9. **Ştefan Agopian** - ***Tache de catifea***

TEXT LITERAR

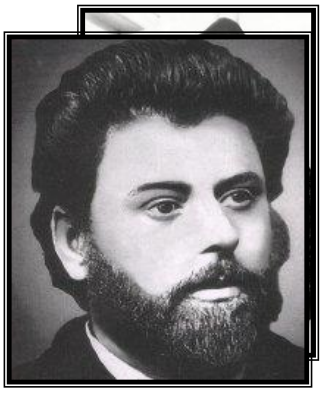

POVESTEA LUI HARAP-ALB

(fragmente)

de Ion Creangă

Amu cică era odată într-o ţară un craiu care avea trei feciori. Şi craiul acela mai avea un frate mai mare, care era împărat într-o altă ţară mai îndepărtată. Şi împăratul, fratele craiului, se numea Verde-împărat; şi împăratul Verde nu avea feciori, ci numai fete. Mulţi ani trecuse la mijloc, de când aceşti fraţi nu mai avuse prilej a se întâlni amândoi. Iară verii, adică feciorii craiului şi fetele împăratului nu se văzuseră niciodată, de când erau ei. Şi aşa veni împrejurarea, de nici împăratul Verde nu cunoştea nepoţii săi, nici craiul nepoatele sale: pentru că ţara în care împărăţea fratele cel mai mare era tocmai la o margine a pământului, şi crăia istuialt, la o altă margine. Şi apoi, pe vremurile acele, mai toate ţările erau bântuite de războaie grozave, drumurile pe ape şi pe uscat erau puţin cunoscute şi foarte încurcate, şi de aceea nu se putea călători aşa de uşor şi fără primejdii ca în ziua de astăzi. Şi cine apuca a se duce pe atunci într-o parte a lumii, adeseori dus rămânea până la moarte.

Dar ia să nu ne depărtăm cu vorba, şi să încep a depăna firul poveştii.

Amu cică împăratul acela, aproape de bătrâneţe, căzând la zăcere, a scris carte frăţâne-său craiului să-i trimită grabnic pe cel mai vrednic dintre nepoţi, ca să-l lase împărat în locul său după moartea sa. Craiul, primind cartea, îndată chemă tustrei feciorii înaintea sa şi le zice:

— Iaca ce-mi scrie frate-meu şi moşul vostru. Care dintre voi se simte destoinic a împărăţi peste o ţară aşa de mare şi bogată ca aceeea are voie din partea mea să se ducă, ca să împlinească voinţa cea mai de pe urmă a moşului vostru. (...)

Craiul, tatăl celor trei feciori, îi supune, pe rând, la o probă a curajului. Tatăl le iese în cale, la capătul unui pod, îmbrăcat într-o piele de urs. Primii doi fii se întorc ruşinaţi la palat. Fiul cel mic, care, sfătuit de o bătrână miluită de el în grădina palatului, îi ceruse tatălui calul din tinereţe şi armele acestuia, reuşeşte să treacă proba. Deşi este avertizat de tatăl său să se ferească de omul roşu, şi mai ales de cel spân, feciorul cel mic cade în capcana întinsă de Spân căruia îi devine slugă, sub numele de Harap-Alb. Ajunşi la curtea Împăratului Verde, Spânul se dă drept nepotul acestuia. Dorind să scape de Harap-Alb îl supune la o serie de încercări grele. Trebuie să aducă sălăţile din grădina ursului, apoi, pielea bătută cu pietre scumpe a cerbului. Cu ajutorul calului şi a sfintei Duminici, bătrâna pe care o miluise în grădina părintească, Harap-Alb trece primele încercări. A treia oară trebuie să o aducă pe fata împăratului Roş. În drum spre curtea împăratului Roş, Harap-Alb întâlneşte o nuntă de furnici pe un pod pe care le ocoleşte şi un roi de albine cărora le face adăpost. Pentru ceea ce face primeşte în dar câte o aripioară de la ele. Dacă va avea nevoie de ajutor trebuie doar să dea foc aripioarei şi le vor veni să-l ajute.

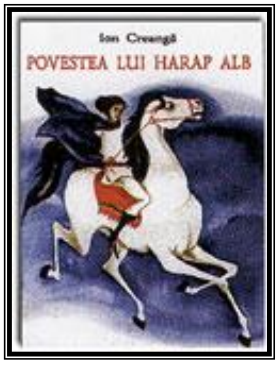

Mai merge el ce merge şi, când la poalele unui codru, numai iaca ce vede o dihanie de om, care se pârpălea pe lângă un foc de douăzeci şi patru de stânjini de lemne şi tot atunci striga, cât îi lua gura, că moare de frig. Şi-apoi, afară, de aceasta, omul acela era ceva de spăriet: avea nişte urechi clăpăuge şi nişte buzoaie groase şi debăzălate. Şi când sufla cu

dânsele, cea de deasupra se răsfrângea în sus peste scăfârlia capului, iar cea de dedesupt atârna în jos, de-i acoperea pântecele. Şi, ori de câte ori se oprea suflarea lui, se punea promoroaca mai groasă de-o palmă. Nu era chip să te apropii de dânsul, că aşa tremura de tare, de parcă-l zghiuia dracul. Şi dac-ar fi tremurat numai el, ce ţi-ar fi fost? Dar toată suflarea şi făptura de prinprejur îi ţineau hangul, vântul gemea ca un nebun, copacii din pădure se văicăreau, petrele ţipau, vreascurile ţiuiau şi chiar lemnele de pe foc pocneau de ger. Iară veveriţele, găvozdite una peste alta în scorburi de copaci, suflau în unghii şi plângeau în pumni, blăstemându-şi ceasul în care s-a născut. Mă rog, foc de ger era: ce să vă spun mai mult!

Harap-Alb, numai o ţâră cât a stat de s-a uitat, a făcut ţurţuri la gură şi neputându-şi stăpâni râsul, zise cu mirare:

— Multe mai vede omul aceste cât trăieşte! Măi tartorule, nu mâna haram şi spune drept, tu eşti Gerilă? Aşa-i că taci?... Tu trebuie să fii, pentru că şi focul îngheaţă lângă tine, de arzuliu ce eşti.

— Râzi tu, Harap-Alb, zise atunci Gerilă tremurând, dar, unde, mergi, fără mine n-ai să poţi face nimica.

— Hai şi tu cu mine, dacă vrei, zise Harap-Alb: de-abia te-i mai încălzi mergând la drum, căci nu e bine când stai locului.

Gerilă atunci se ie cu Harap-Alb şi pornesc împreună. Şi mergând ei o bucată înainte, Harap-Alb vede altă drăcărie şi mai mare: o namilă de om mânca brazdele de pe urma a 24 de pluguri şi tot atunci striga în gura mare că crapă de foame.

— Ei apoi să nu bufneşti de râs?! zise Harap-Alb. Măi, măi, măi! Că multe-ţi mai văd ochii! Pesemne c-aista-i Flămânzilă, foametea, sac fără fund sau cine mai ştie ce pricopseală a fi, de nu-l mai poate sătura nici pământul.

— Răzi tu, râzi, Harap-Alb, zise atunci Flămânzilă, dar, unde mergeţi voi fără mine, n-aveţi să puteţi face nici o ispravă.

— Dacă-i aşa, hai şi tu cu noi, zise Harap-Alb şi pornesc tustrei înainte. Şi mai mergând ei o postaţă numai iaca Harap-Alb vede o altă minunăţie şi mai mare: o arătare de om băuse apa de la 24 de iazuri şi o gârlă pe care umblau numai 500 de mori şi tot atunci striga în gura mare că se usucă de sete.

— Măi, da'al dracului onanie de om e şi acesta! zise Harap-Alb. Grozav burdăhan şi nesăţios gâtlej, de nu pot să-i mai potolească setea nici izvoarele pământului: mare ghiol de apă trebuie să fie în maţele lui! Se vede că acesta-i prăpădania apelor, vestitul Setilă, născut în zodia raţelor şi împodobit cu darul suptului.

— Râzi tu, Harap-Alb, zise atunci Setilă, căruia începu a-i ţâşni apa pe nări şi pe urechi, ca pe nişte lăptoace de mori, dar, unde vă duceţi voi, fără de mine degeaba vă duceţi voi.

— Hai şi tu cu noi, dacă vrei, zise Harap-Alb; de-abia nu te-i mai linciuri atâta, îi scăpa de blăstemul broaştelor şi-i da răgaz morilor să umble, că destul ţi-ai făcut mendrele până acum. Ce, Doamne iartă-mă, îi face broaşte în pântece de atâta apă!

Setilă atunci se ie după Harap-Alb şi pornesc tuspatru înainte.

Celor trei li se adaugă alţi doi tovarăşi năzdrăvani. Aceştia sunt Ochilă şi Păsări-Lăţi-Lungilă. Împreună cu cei cinci tovarăşi, Harap-Alb, reuşeşte să treacă peste încercările grele la care îl supune Împăratul Roş – proba focului, proba mâncării şi a băuturii, proba alegerii macukui din nisip şi a identificării fetei de împărat dintre alte fete identice. Ultima probă – aducerea apei vii şi a apei moarte şi a celor trei smicele – este impusă chiar de fiica Împăratului Roş. Harap-Alb trece şi această probă, în urma căreia obţine mâna fetei Împăratului Roş. După reuşită, Harap-Alb se desparte de cei cinci tovarăşi şi se îndreaptă cu fata spre împărăţia unchiului său.

Şi mai merg ei, cât mai merg, şi de ce mergeau înainte, de ce lui Harap-Alb i se tulburau minţile, uitându-se la fată şi văzând-o cât era de tânără, de frumoasă şi plină de vino-ncoace.

Sălăţile din Grădina Ursului, pielea şi capul cerbului le-a dus stăpâne-său cu toată inima. Dar pe fata Împăratului Roş mai nu-i venea s-o ducă, fiind nebun de dragostea ei. Căci era boboc de trandafir din luna lui maiu, scăldat în roua dimineţii, dezmierdat de cele întâi raze ale soarelui, legănat de adierea vântului şi neatins de ochii fluturilor. Sau, cum s-ar zice la noi în ţărăneşte, era frumoasă de mama focului: la soare te puteai uita, iar la dânsa ba. Şi de-aceea Harap-Alb o prăpădea din ochi, de dragă ce-i era. Nu-i vorbă, şi ea fura cu ochii, din când în când, pe Harap-Alb, şi în inima ei parcă se petrecea nu ştiu ce...poate vreun dor ascuns, care nu-i venea a-i spune. Vorba cântecului:

Fugi de-acolo, vină-ncoace!

Şezi binişor, nu-mi da pace!

sau mai ştiu eu cum să zic, ca să nu greşesc? Dar ştiu atâta, că ei mergeau fără a simţi că merg, părându-li-se calea scurtă şi vremea şi mai scurtă, ziua ceas şi ceasul clipă; dă, cum e omul când merge la drum cu dragostea alături.

Nu ştia sărmanul Harap-Alb ce-l aşteaptă acasă, căci nu s-ar fi gândit la de-alde acestea.

Însă vorba cântecului.

De-ar şti omul ce-ar păţi,

Dinainte s-ar păzi!

Dar iaca ce m-am apucat de spus. Mai bine vă spuneam că turturica ajunsese la Împăratul Verde şi-l înştiinţase că vine Harap-Alb cu fata Împăratului Roş.

Atunci Împăratul Verde a şi început a face pregătire, ca pentru o fată de împărat, dând poruncă să li se iasă întru întâmpinare.

În sfârşit, mai merge Harap-Alb cu fata împăratului cât mai merge, şi de la o vreme ajung şi ei la împărăţie.

Şi când colo, numai iaca ce le iese în înainte Împăratul Verde, fetele sale, Spânul şi toată curtea împărătească, ca să-i primească. Şi văzând Spânul cât e de frumoasă fata Împăratului Roş, odată se răpede să o ie în braţe de pe cal. Dar fata îi pune atunci mâna în piept, îl îmbrânceşte cât colo şi zice:

— Lipseşti dinaintea mea, Spânule! Doar n-am venit pentru tine, ş-am venit pentru Harap-Alb, căci el este adevăratul nepot al Împăratului Verde.

Atunci Împăratul Verde şi fetele sale au rămas încremeniţi de ceea ce au auzit. Iară Spânul, văzând că i s-a dat vicleşugul pe faţă, se repede ca un câne turbat la Harap-Alb, şi-i zboară capul dintr-o singură lovitură de paloş, zicând:

— Na! Aşa trebuie să păţească cine calcă jurământul!

Dar calul lui Harap-Alb îndată se răpede şi el la Spân, şi-i zice:

— Pân'aici, Spânule! Şi odată mi ţi-l înşfacă cu dinţii de cap, zboară cu dânsul în înaltul cerului şi apoi dându-i drumul de acolo, se face Spânul până jos praf şi pulbere.

Iară fata Împăratului Roş, în vălmăşagul acesta, răpede pune capul lui Harap-Alb la loc, îl înconjură de trei ori cu cele trei smicele de măr dulce, toarnă apă moartă să steie sângele şi să se prindă pielea, apoi îl stropeşte cu apă vie, şi atunci Harap-Alb îndată învie şi, ştergându-se cu mâna la ochi, zice suspinând:

— Ei, da din greu mai adormisem!

— Dormeai tu mult şi bine, Harap-Alb, de nu eram eu, zise fata Împăratului Roş, sărutându-l cu drag şi dându-i paloşul în stăpânire.

Şi apoi, îngenunchind amândoi dinaintea Împăratului Verde, îşi jură credinţă unul altuia, primind binecuvântare de la dânsul şi împărăţia totodată...

După aceasta se începe nunta, ş-apoi dă, Doamne, bine!

Lumea de pe lume s-a strâns de privea.

Soarele şi luna din ceriul râdea.

Ş-apoi fost-au poftiţi la nuntă:
Crăiasa furnicilor, Crăiasa albinelor
Şi Crăiasa zânelor,
Minunea minunilor
Din ostrovul florilor!
Şi mai fost-au poftiţi încă:
Crai, crăiese şi-mpăraţi,
Oameni în samă băgaţi,
Ş-un păcat de povestariu
Fără bani în buzunariu.
Veselie mare între toţi era,
Chiar şi sărăcimea ospăta şi bea!

Şi a ţinut veselia ani întregi, şi acum mai ţine încă. Cine se duce acolo bea şi mănâncă. Iar pe la noi, cine are bani, bea şi mănâncă, iar cine nu, se uită şi rabdă.

amu - acum;
feciori - fii, copii, băieţi;
crai - împărat;
a avea prileja se întâlni - a avea ocazia de a se întâlni;
a împărăţi - a conduce;
crăiia istuilalt - împărăţia celuilalt;
a depăna firul poveştii - a povesti;
a cădea la zăcere - a se îmbolnăvi;
a scris carte
frăţâne-său - a scris scrisoare fratelui;
grabnic - repede;
tustrei - toţi trei;
destoinic - capabil, puternic**;**
a împlini voinţa - a îndeplini dorinţa cuiva;
arzuliu - arzător, care te frige, vioi, înflăcărat;
a milui - a da ceva de pomană;
dihanie de om - figură neobişnuită de om;
urechi clăpăuge - urechi mari lăsate în jos;
buzoaie groase debălăzate - buze mari, groase care atârnă în jos,
scăfârlie - cap;
nu mânca haram - nu mânca ce nu trebuie, aici sensul este nu minţi;
numai o ţâră - numai puţin;
tartor - vinovat;
a bufni de râs - a izbucni în râs;
mergând ei o postaţă - mergând ei o bucată de drum;
onanie - fiinţă cu înfăţişare urâtă, arătare, monstru;
lăptoace de mori - jgheaburi din lemn pe care se duce apa la moară;
burdăhan - burtă mare, gras;
smicele - crenguţe de măr;
luna lui maiu - luna mai;
a icni - a geme, a gâfâi adânc şi scurt;
a se răpezi - a se repezi;
vălmăşag - învălmăşeală, agitaţie;
paloş - sabie.

EXERCIŢII ŞI ÎNTREBĂRI

I. Răspundeţi la următoarele întrebări.

1. Câţi feciori are craiul?
2. Cum se numeşte fratele craiului?
3. De la cine primeşte craiul scrisoare?
4. Pe cine miluieşte feciorul de crai?
5. Ce îl sfătuieşte bătrâna pe feciorul craiului în grădina împăratului?
6. Cine îi aşteaptă la capătul podului pe cei trei feciori ai craiului?
7. Care dintre cei trei feciori trece de proba la care îi supune craiul?
8. Cu cine se întâlneşte fiul craiului în drum spre Împăratul Verde?
9. Cine îl păcăleşte pe fiul cel mic al craiului?
10. Cine îi dă numele de Harap-Alb fiului de crai?
11. Care sunt probele la care îl supune Spânul pe Harap-Alb?
12. Cu cine se întâlneşte Harap-Alb în drum spre Împăratul Roş?
13. Care sunt probele la care îl supune pe Harap-Alb, Împăratul Roş?
14. Cine îl ajută pe Harap-Alb să ducă la bun sfârşit probele?
15. Cum se termină basmul?

II. Găsiţi cuvântul opus pentru următoarele cuvinte: **lung, a reuşi, a termina, destoinic, gras.**

III. Găsiţi însuşiri cuvintelor următoare: **împărat, fecior, drum, basm, probă.**

IV. Alcătuiţi propoziţii cu următoarele cuvinte: **scrisoare, probă, împărat, drum**.

V. Tăiaţi propoziţiile scrise greşit şi scrieţi din nou corect.

Harap-Alb merge în vizită la Împăratul Verde.
Sfânta Duminică îi dă numele de Harap-Alb feciorului de crai.
Harap-Alb se însoţeşte la drum spre Împăratul Roş cu cinci tovarăşi neobişnuiţi.
Harap-Alb nu duce la bun sfârşit probele la care îl supune Împăratul Roş.
Spânul îi taie capul lui Harap-Alb.

LECTURĂ ÎN IMAGINI: ***POVESTEA LUI HARAP-ALB de* Ion Creangă**

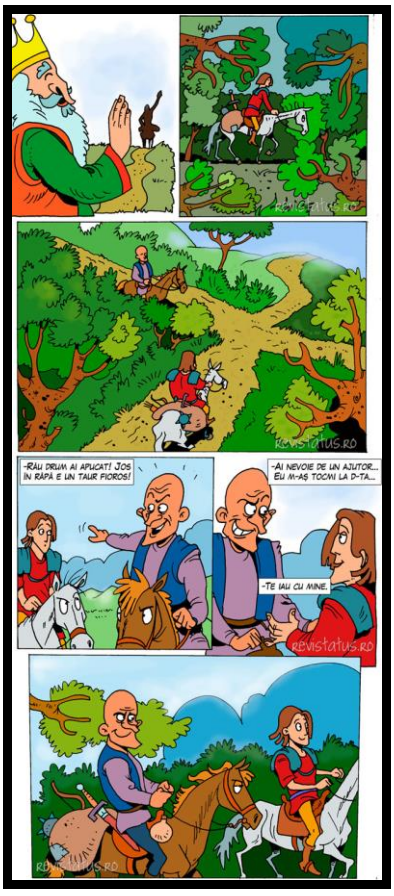

-SĂ-MI SPUI CINE EȘTI!
-EU VOI FI NEPOTUL ÎMPĂRATULUI IAR TU SLUGA MEA PÂNĂ VEI MURI ȘI VEI INVIA LA LOC !
-MERS SĂ MĂ FAC ÎMPĂRAT.
DE AZI ÎNAINTE TE VEI NUMI HARAP ALB.

-TU EȘTI MOȘTENITORUL MEU!
-DA, LUMINATE UNCHI!
-AM AJUNS SLUGĂ LA DĂRLOAGĂ!
-SĂ ÎNGRIJEȘTI DE CAI CA DE OCHII DIN CAP!
-SĂ ȚII MINTE CE ȚI-AM SPUS!
-DA, STĂPÂNE!
-DA, STĂPÂNE...

-SALATĂ DIN GRĂDINA URSULUI! CINE INTRĂ ÎN GRĂDINĂ PLĂTEȘTE CU VIAȚA. NUMAI PĂDURARUL MEU SE ÎNDURĂ ȘI ÎMI ADUCE PUȚINĂ...
-AI MAI MÂNCAT SALATĂ ASA BUNĂ DE CÂND EȘTI?
-NU!...
-IA SĂ-MI ADUCI UN SAC DE SALATĂ DIN GRĂDINA URSULUI!
-LAS' CĂ ȘTIU EU UN' TE-OI DUCE!
-SPÂNUL VREA SALATĂ DIN GRĂDINA URSULUI!

-EU SUNT SFÂNTA DUMINICĂ. AM SĂ TE AJUT SĂ IEI SALATĂ.
ZZZ!
-DU-TE REPEDE ÎN GRĂDINĂ ȘI IA PIELEA DE URS CU TINE!
ZZZZZ!

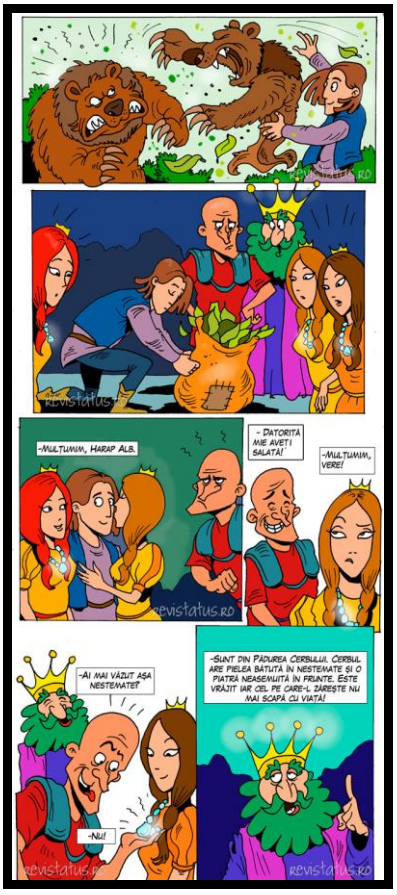
-MULȚUMIM, HARAP ALB.
- DATORITĂ MIE AVEȚI SALATĂ!
-MULȚUMIM, VERE!
-AI MAI VĂZUT ASA NESTEMATE?
-NU!
-SUNT DIN PĂDUREA CERBULUI. CERBUL ARE PIELEA BĂTUTĂ ÎN NESTEMATE ȘI O PIATRĂ NEASEMUITĂ ÎN FRUNTE. ESTE VRĂJIT IAR CEL PE CARE-L ÎNȘFACE NU MAI SCAPĂ CU VIAȚĂ!

-SLUGA MEA ARE SĂ-MI ADUCĂ PIELEA CERBULUI CU CAP CU TOT!
- VEȚI AVEA O MULȚIME DE NESTEMATE.
-NU NE TREBUIE PIETRE SCUMPE CU PREȚUL UNEI VIEȚI DE OM...
-HA HA! CE VIAȚĂ DE OM? EU ȘTIU CE POATE HARAP ALB.
-HAAAA! PLECĂM DUPĂ NESTEMATE?
-SĂRUT MÂNA, SFÂNTĂ DUMINICĂ!
-ASCULTĂ AICI CE-ȚI SPUN, DACĂ VREI SĂ PUI MÂNA PE PIELEA CERBULUI...
- BINE-AI VENIT, HARAP ALB. IA LOC, CĂ ACUȘI RĂSTORN MĂMĂLIGA.

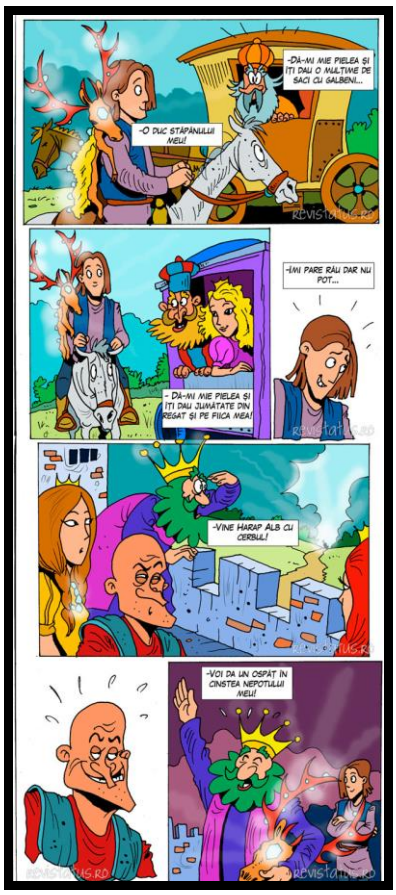
-DĂ-MI MIE PIELEA ȘI ÎȚI DAU O MULȚIME DE SACI CU GALBENI...
-O DUC STĂPÂNULUI MEU!
-ÎMI PARE RĂU DAR NU POT...
- DĂ-MI MIE PIELEA ȘI ÎȚI DAU JUMĂTATE DIN REGAT ȘI PE FIICA MEA!
-VINE HARAP ALB CU CERBUL!
-VOI DA UN OSPĂȚ ÎN CINSTEA NEPOTULUI MEU!

-BEȚI ȘI VĂ VESELIȚI, LA FATA ÎMPĂRATULUI ROȘ NU VĂ GÂNDIȚI!
-FATA LUI ESTE O FARMAZOANĂ CUMPLITĂ!
-SLUGA MEA ȘI-A LUAT NASUL LA FURTARE!
-SĂ-MI ADUCI PE FATA ÎMPĂRATULUI ROȘ!
-IHAAA! MERGEM DUPĂ FETE FRUMOASE!

-DA, SPÂNUL VREA SĂ-I ADUC PE FATA ÎMPĂRATULUI ROȘ. M-A NĂSCUT MAMA ÎNTR-UN CEAS RĂU!
- CE TE OLICĂIEȘTI ATÂTA! TE DUC EU LA ÎMPĂRATUL ROȘ!
IA ARIPA ASTA, CÂND VEI AVEA NEVOIE DE MINE SĂ-I DAI FOC!
-MAI BINE PRIN APĂ!
-HM, ALBINELE NU AU STUP.
-CÂND VEI AVEA NEVOIE DE MINE, APRINDE ARIPA ASTA!

GERILĂ: -OHO-HO-HO, CE FRIG!
-TU TREBUIE SĂ FII GERILĂ!
-ATUNCI, HAI CU MINE!
- UNDE MERGI, FĂRĂ MINE N-AI SĂ POȚI FACE NIMIC!
- PESEMNE CĂ ACESTA E FLANANZILA!
- UNDE MERGEȚI, FĂRĂ MINE NU VEȚI FACE NICI O ISPRAVĂ!
-DACĂ-I AȘA, HAI CU NOI!

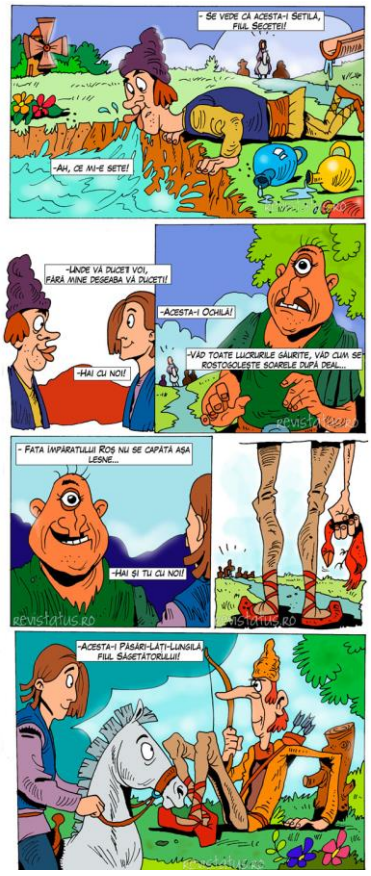
- SE VEDE CĂ ACESTA-I ȘETILĂ, FIUL ȘEȚEI!
-AH, CE MI-E SETE!
-UNDE VĂ DUCEȚI VOI, FĂRĂ MINE DEGEABA VĂ DUCEȚI!
-ACESTA-I OCHILĂ!
-VĂD TOATE LUCRURILE GĂURITE, VĂD CUM SE ROSTOGOLEȘTE SOARELE DUPĂ DEAL...
-HAI CU NOI!
- FATA ÎMPĂRATULUI ROȘ NU SE CAPĂTĂ AȘA LESNE...
-HAI ȘI TU CU NOI!!
-ACESTA-I PĂSĂRI-LĂȚI-LUNGILĂ, FIUL SĂGETĂTORILUI!

-FATA ÎMPĂRATULUI ROȘ SE FACE PĂSĂRE MĂIASTRĂ ȘI ÎȚI ARATĂ COADA!
-ATUNCI, VINO CU NOI!
-SĂ TRĂIEȘTI MARIA TA, AM VENIT SĂ NE DAI FATA DE SOȚIE PENTRU VERDE ÎMPĂRAT.
-NUMAIDECÂT, DAR HODINIȚI-VĂ PÂNĂ UNA ALTA!
-SĂ-I CULCI ÎN CASA DE ARAMĂ ȘI S-O ÎNCUIEȘTI BINE!
-AM ÎNȚELES, MARIA TA!

V-AM GĂSIT EU AC DE COJOC. PÂNĂ MÂINE VĂ FACEȚI SCRUM!
-CE ÎMPĂRAT SĂRAC! NE-AȚI LĂSAT FĂRĂ FOC ÎN VATRĂ!
-PREA ÎNĂLTATE ÎMPĂRATE, CRED CĂ ACUM ÎMI VEȚI DA FATA!
- ÎNTÂI SĂ OSPĂTĂM CEVA!
-ROȘU-TE, MĂRIA TA, MAI MULTĂ BĂUTURICĂ!
-TĂCEȚI ODATĂ CĂ LUMINĂREA SA N-O SĂ MAI ȘTIE CUM SĂ NE INTRE ÎN VOIE!
-DE NE-AR DA ODATĂ CE NE-AR DA, CĂ MĂ ROADE LA INIMĂ DE FOAME!

-DE NU VEȚI PUTEA MÂNCA TOT, VĂ FI VAI ȘI AMAR DE PIELEA VOASTRĂ!
-POFTĂ BUNĂ ȘI SĂ NU ȘTIUȚI TOT!
-E GOOOL ȘI EU MOR DE SETEEEE!
-MI SE PARE CĂ ACUM MI-AM DAT ȘI EU PESTE CAPĂT!
-MAI ADUCEȚI, MĂ, MÂNCARE!
- DA, DAR MAI AVEȚI O TREABĂ DE FĂCUT: VĂ DAU O MIERȚĂ DE MAC, ANESTESIATĂ CU UNA DE NIȘIP; ȘI, PÂNĂ MÂINE DIMINEAȚĂ, SĂ-MI ALEGEȚI MACUL DE-O PARTE ȘI NISIPUL DE ALTĂ PARTE...
-AICI TREBUIE SURĂ DE FURNICĂ
-ACUM CRED CĂ ÎMI VEȚI DA FATA...

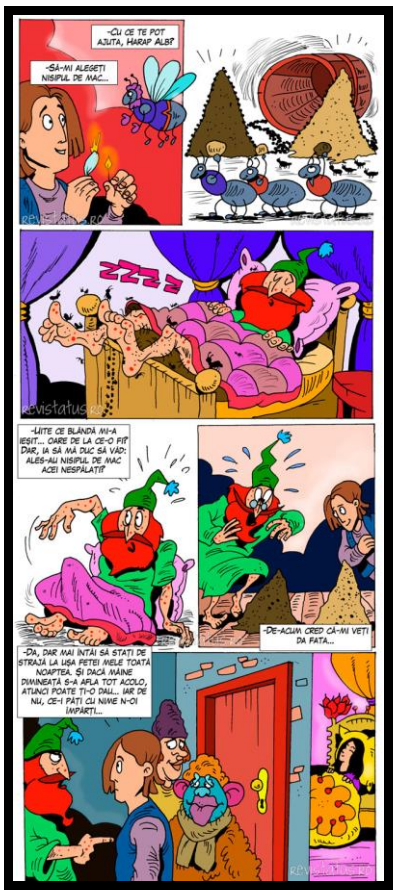
-CU CE TE POT AJUTA, HARAP ALB?
-SĂ-MI ALEGEȚI NISIPUL DE MAC...
ZZZ
-LUIE CE BLÂNDĂ MI-A IEȘIT... CINE DE LA CE-O FI? DAR, IA SĂ MĂ DUC SĂ VĂD: ALEȘ-AU NISIPUL DE MAC ACEI NESPĂLAȚI?
-DE-ACUM CRED CĂ-MI VEȚI DA FATA...
-DA, DAR MAI ÎNTÂI SĂ STAȚI DE STRAJĂ LA UȘA PEȚEI MELE TOATĂ NOAPTEA. ȘI DACĂ MÂINE DIMINEAȚĂ S-A AFLA TOT ACOLO, ATUNCI POATE TI-O DAU... IAR DE NU, CE-I PĂȚI CU NIME N-OI ÎMPĂRȚI...

-FETIȘOARA S-A PREFĂCUT ÎN PĂSĂRE ȘI A ZBURAT PE LÂNGĂ STRAJI. HAI DUPĂ DÂNSA!
- IAT-O COLO, ÎN DOSUL PĂMÂNTULUI, SUB UMBRA IEPURELUI!
- IAT-O COLO, ÎN VÂRFUL MUNTELUI!
-ACUM E DUPĂ LUNĂ!
-DĂRUIEȘTE-MI VIAȚA, PĂSĂR-LĂȚI-LUNGUȚĂ, CĂ TE-OI DĂRUI ȘI EU CU MILĂ!

- CHIAR ERAU SĂ NE DĂRUIEȘTI CU MILĂ DACĂ NU TE VEDEAM!
- HAI, HAI LA CULCUȘ, CĂ SE FACE ZIUĂ ACUȘI!
-EU MAI AM O FATĂ DE SUFLET CARE SEAMĂNĂ LEIT CU EA. DACĂ VEI GHICI CARE E FIICA MEA ADEVĂRATĂ, IA-TI-O ȘI DUCEȚI-VĂ DE PE CAPUL MEU!
-CU CE SĂ TE AJUT, HARAP ALB?
-TREBUIE SĂ GHICESC CARE E FATA ÎMPĂRATULUI.
-DE-ACUM CRED CĂ ÎMI VEȚI DA FATA...
-OHOO, AM SĂ TE FAC S-O CUNOȘTI DINTR-O MIE!

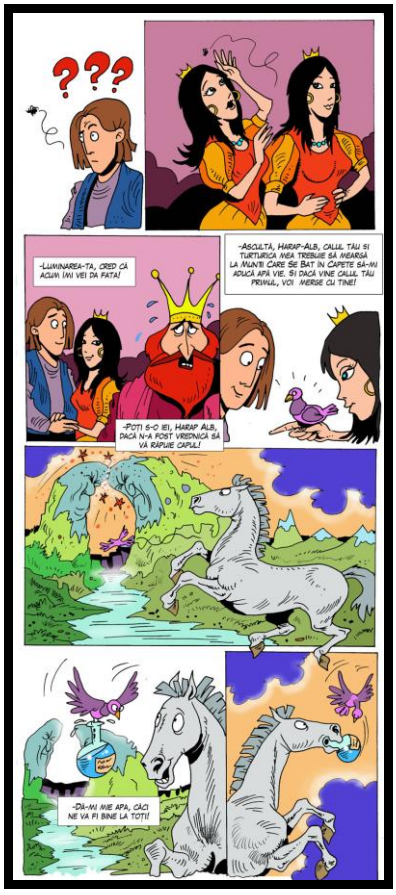
???
-LUMINAREA-TA, CRED CĂ ACUM ÎMI VEI DA FATA!
-ASCULTĂ, HARAP-ALB, CALUL TĂU ȘI TURTURICA MEA TREBUIE SĂ MEARGĂ LA MUNTE CARE SE BAT ÎN CAPETE SĂ-MI ADUCĂ APĂ VIE. ȘI DACĂ VINE CALUL TĂU PRIMUL, VOI MERGE CU TINE!
-POȚI S-O IEI, HARAP ALB, DACĂ N-A FOST VREDNICĂ SĂ VĂ RĂPUIE CAPUL!
-DĂ-MI MIE APA, CĂCI NE VA FI BINE LA TOȚI!

-BRAVO, CĂLUȚUL MEU!
-N-AI FOST DESTUL DE RAPID! ACUM MERGI LA ÎMPĂRATUL VERDE SI DĂ-I DE VESTE CĂ VENIM!
-CU BINE, HARAP ALB!

-BINE AI VENIT, LOGODNICA MEA!
-N-AM VENIT PENTRU TINE, CI PENTRU HARAP ALB, EL E ADEVĂRATUL NEPOT AL ÎMPĂRATULUI VERDE!
-TI-AM VENIT DE HAC, CÂINE!
AAHHH!

-AI DORMI MULT SI BINE, HARAP ALB, DE N-AS FI EU!
-NOUĂ NE-A SPUS INIMA CĂ TU ESTI VĂRUL NOSTRU ADEVĂRAT!
-ACUM SUNT DEZLEGAT DE JURĂMÂNT. EU SUNT NEPOTUL ÎMPĂRATULUI VERDE!
-VEI FI ÎMPĂRAT ÎN LOCUL MEU!